

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הפכו וכו'
בשהוא מושכב. עי'
תשובת שבות יעקב ח"א
סימן ה:

מוסף רע"י

[illegible]

גב' פרק אחד. כלומר מעט ממנו מלפניו. ויש אומרים פרק חמשה בצדג. ולשון פרק בתורה ויש טורג'ין: ולא אופה. דלץ אשה נסקלת ערומה: ור' יהודה. אמר לך אותו לאו למעוטי אשה אחת אלא לאורוי לן דנסקל ערוס דמאותו נפקא לן בלא כסותו: לא שנה הוא ולא שנה היא. שהרי אין כאן מיעוט מיעוט והשוה הכתוב ל' ויש להאשה ללכל מיתות כצבורה: ור' יהודה. ור' שמעון יתנו זה ענינים ויצאו לדי הרהור דאי לאו האי טעמא נהי דלרבנן לא אזרכה קרא להפשיטה ועציד לה אן כדי שמתות מהר: בצבגריה. של סוטה: נקדעו. כדרך כל הנקדעים: נפרמו. קרע משונה וכלאן ולחתיכות קטנות: וספחא אס שעה. קלעי שעה: ונוסרו כל הנשים. ואם לא היו ממקלקלין אותה אין כאן ייסור אס זכאה ואנו מתכוונים לבישה ואפילו היא זכאה שלא נטמאה מכל ומקום פרוה היתה שהרי קינא לה ונסתרה: הכא. דמיקטלא אין ייסור היא: מיתה יפה. ולא תצוה: צווי דאינש עדיף ליה. כלומר גדול צדיקו טפי מניחא דגופיה הלכך נוח לה שמיסקל בלצוה ותשהא למות ואע"ג דליכא זערא דגופא ולא תצוה אותה להפשיטה הלכך זו היא צדיקת מיתה יפה: ניהא דגופא עדיף ליה. גדול צדיקו טפי מצוינו הלכך כשפשיטנה זו היא יפה לה: ומהיכן היה גבוה שפי קומות. ומפילו משם לארץ: הופכו על מפתניו. כשהוא מושכב פרקדן הוא מגונה יותר: גב' סנה וקומה שלו. כשהיה מפילו מעומד ולא מיושב: ומי צדיק כולי האי. דכלאו הכי ליכא שיעור מיתה: היה צור שפוא כדי להמית: משנה היא בצבא קמא (דף ג:) אחד החופר צור ואחד החופר שח ומערה חייב בנפילת שור וחמור אם כן למה נאמר צור מה צור שיש צו להמית והיינו עשרה טפחים וקצתם צור אינו פחות מעשרה טפחים כל שיש צו כדי להמית ומאי ניהו עשרה טפחים היו פחותין מכאן ונפל לתוכן שור וחמור ומת פטור. אלא עשרה שור שיעור להמית: מיתה יפה. שימות מהר: מנינו. אס גבוה יותר מדאי מתפור גופו ואצרו מתפרקין וכריסו נצקת: מנין שדחיה. נדונו הנוגעים זהר קני ת"ל ירה לא תגע וגו': יירה. לשון השלכה כמו (שמות טו) ירה דים ומשמעות דריש ואל ריבוינו. מנין שסקלת אצנים הוצרכה שם ת"ל סקול דהוא לשון אצנים כדכתיב (דברים כז) וסקלוהו (כל) אנשי עירה בצאנים: ומנין שסקילה ודחיה. אס הולך ירה סקול וסקול או ירה ירה. ריבויא הוא דאי חדא מניייהו דווקא סקלמא או הא או הא לא ליכתוב כי סקול או ירה מדכתיב בלי ריבוי כדכתיב: שם מה דחיה יא. לך גאמר או לחלק: ומנין שאף לדורו. כל חייבי סקילה מהא דחיה שם:

[דף נט.] הם יליף טפי משום דאשכחן גבי הקרבה לדורות כיוצא בהן דל
שנאמר וזבחם עליו את עולותיך ואת שלמיך וס

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

ה'א' אותה בבסותה. לאו מקרא דריש דהא ליכא מיעוט להכי דלאו אינטרין למידרש בלא כסותו אלא היינו טעמא כדמפרש משום הרהורא או משום ציונא: **אלא** במה שעינינו רואות. והוא דאמר סוף פ"ק דמגילה (דף טו.) כל האומר רחב רחב מיד נקרי האמר התם ציועה ומכירה: **ברור** לו מיתה יפה. י"מ משום דלרעך כמוד לא שייך מחיים דחייך קודמין וי"מ משום דכתיב צרישה דקרא לא תקום ולא תעור ולשון נקימה היינו מיתה כדאמרין לקמן צפ' ארבע מיתות (דף כג.) גבי נקום ינקס כשהוא אומר והבאתי עליכם חרב כו' :

וּרְמִינָהּ מִה בֹּרֵךְ. הֵא דְפִיךְ
מִשׁוֹר אֲלֵדֶם מִשׁוֹס
דְּהֶסֶם נְמִי דְרִשִׁין שׁוֹר וְלֹא אֵלֶם:
מִה בֹּרֵךְ שִׁישׁ בּוֹ בְרִי דְחֵמִית.
צָז"ק (דף ג:) פ"ה מִשׁוֹס
דְּסֶסֶם צוֹר עֶשְׂרֶה וָקֶסֶה לִרְת'
אֲלֵדֶנָּה סֶסֶם צוֹר יוֹמֵר מַעֲשֶׂרֶה
כְּדֹאֲשַׁכְתָּן צִיּוֹק וְיִרְמִיָּה שְׁהוֹסְלֵכו
לְצוֹר וּכְדֹאֲשַׁכְתָּן צָצוֹר שְׁמִילָא יִשְׁמַעְלָא
בֵּן נְתִיבָה חֲלִילִים וְכֹלָן פִּירֵשׁ דְּסֶסֶם
צוֹר אִינוּ פְּסוּת מִי' מִיָּהוּ קֶסֶה דְּפִיךְ
צִירֵשׁ צָז"ק (דף ג. וס) אִילִימָא אֶז
י' וְתוֹלֵדָה ט' לֹא ט' כְּתִיבִי וְלֹא עֶשְׂרֶה
כְּתִיבִי וּמִשְׁנֵי וְהֵמָּה יִהְיֶה לוֹ אֲמֵר
רַחֲמָנָא וָקֶסֶה לֵהוּ לִרְצוֹן דְּעֶשְׂרֶה
מִיָּה עֶזְדִי תַשְׁעָה מִזִּיקוֹן עֶזְדִי
מִיָּה לֹא עֶזְדִי אֲלֵמָא מֵהֶסֶם יִלְפִין
וּמִפֶּרֶס' דְּסֶסֶם צוֹר הוּא יוֹמֵר מַעֲשֶׂרֶה
וּתְרוּוִיָּהוּ לְרִכִּי דְלֵי כְּתֹב רַחֲמָנָא
וְהֵמָּה יִהְיֶה לוֹ ה"א כֹּל עֵינִן שִׁימוֹת
אִפִּילוֹ בְּפִסּוֹת מִי' כְּתֹב רַחֲמָנָא צוֹר
וְהֵא שְׁכֵר רַחֲמָנָא צוֹר ה"א צַעֲמוֹק כ"כ
דְּלֵא אֶשְׁכֵר שְׁלֵל יִמּוֹת בּוֹ כְּתֹב רַחֲמָנָא
וְהֵמָּה יִהְיֶה לוֹ בְּכֹאֵל לְמוֹת בּוֹ הִלִּינוּ
וְתִרְתִּי "אֲמֵר רַב נַחֲמָן

עשרה דקים להו לנרנן דענדיל מיתא
והא דפריך התם סוף סוף זה אב
למיתא וזה אב לנרנן אע"ג דט' לא
כתיבי כלל סברא הוא כי היכי
דעשרה אב למיתא משום דיש בו כדי
להמית תשעה נמי אב לנרנן דיש
בו כדי לזקק אי נמי משום דכתיב
תרי יומי בור כי פתח איש בור או
כי יכרה איש בור (שמות כא) דדריש
בירושלמי אחד בור למיתא ואחד בור
לנרנן: **מניין** שבדחיה. סקילה
ואמר תחילה צפסוק ואפילו הכי
עדיין לה לצסוק משום דאשכחן
קראי דסמוך סקילה למיתא דכתיב
(דברים י) וסקלתם צאננים ומתו: **מניין**
שאף דרורות ב'. אפילו
לכך דיליף דורות משעה

המית עשרה טפחים
ו בר אבא אמר קרא
ברור לו מיתה יפה
משום דמינוול: אחד
רבנן מניין שברחייה
ילה ת"ל סקל ומנין
"סקל יסקל או ירה
ברחייה יצא תלמוד
ניין שאף לדורות כן
ת"ל

שנאמר ואלהיו מנות אלל המוצה וי' אלל המוצה זוכלים אלל
 שזל כשהז חסר וההז קרז במילוזים כתיב וי'ל
 זיזן הזל לעיל מייזי^ה מוצה שנפגס כל הקדשים שנשטז עליו פסולין
 גליו זוכה אלל כשהז שזל ולא כשהז פגוס:

משום

עין משפט
גר מצוה

ג' א מ"י פ"ג מהלכות
 סוטה הלכה י"א סמג
 עשין קד:
ד' ב מ"י פט"ו מהלכות
 סנהדרין הלכה א סמג
 עשין קא:
ה' ג מ"י פ"ב מהלכות
 זקק ממון הלכה י סמג
 עשין קח טור שו"ע ח"מ
 סימן תי סעיף ו:
ו' ד מ"י פט"ו מהלכות
 סנהדרין הלכה א סמג
 עשין קא:

תורה אור השלם

1. הוצאת את המקל אל מחוץ למחנה וסמכו כל תשועים את ידיהם על ראשו ורגמו את העדר; ויראה כד די
2. והוצאת את האיש והוא את את האשה והוא אשר עשו את הרע הזה את ששעריך את האיש את האשה וסלקתם באנבים אמת; דברים ז ה
3. והשפתי זמה מן הארץ ונסורו כל הנשים ולא תעשינה
והמחנה:

יחזקאל כג מח
4. לא תָּסֵם וְלֹא תִשֶּׂר אֶת
בְּנֵי עַמּוּךְ וְאֶהְיֶה לְרֹשֶׁךְ
בְּמִדְבָּר אֲנִי יי
וְיִקְרָא יִט יח
5. יְדֵי הָעֲדֻמִּים תִּהְיֶה כו
בְּרֹאשָׁהּ לְהִמְחִיתוֹ וְיֵד כו
הָעָם בְּאֶרְצָהּ וּבְעִרְתָּ
לְרֹעַ מִקְרָבָהּ:
דְּבִרִים יז ו
6. לֹא תֵגַע בְּדֵי כִּסְקוֹל
סִקְלָא אוֹ יִרְה יִירָה אִם
הִבְהִמָּה אִם אִישׁ לֹא יִחַדָּה
בְּמִשְׁחָר הַיָּבֵל הִמָּה יַעֲלֹ
שְׁמוֹת יי
הָרָה:

לעזי רע"י

טורנאציי"ן [טורנאצו"ן].
קטע.

רבינו חננאל

ה'תש"א – מסכין אותו
מלפניו ומוציא ממנו
מלפניו. ודבר י' יהודה
ה'תש"א – חכ"א אין האשה נסקלת
ורוממה ואקשי' למימרה
אשר י' יהודה לא חישי
היהורא ורבנן חישי
להיהורא הוא בענין סוטה
איפסא משמענא להו אורי
קתני אורי כבדיה אם
יפקדו נקרא אם ופרמו
דפרמו דהוא מגלה את
סוטה כלה י' יהודה אורי
אם היה לה נאח לא היה
מגלהו ורשני רבא ההם
בענין סוטה חישי ויהורא
יפקדו כמ"ד זכאה חמורא
היה פדחי כהונה כי שאר
השמועה פשוטה היה:
מנ"ה – בית הסקילה היה
בבית שתי קבוצות כי הנא
אומרים שלו היה בן כפר
איהו והן באקן שור
משנתו נבדל כי שור הוא
המית דע ששה ספחים
אנן כ"י שהוא כדי להמית
ששה ספחים אנה י' להמית
ספחים י' להמית
פיקדן כ"י נחמן בעלן
להמיתו במהרה כ"י בעלן
שצטעק לפיכך מבדיחי
אוהו י' קבוצות ואם תאמר
היה הכ"י ליהוביה כ"י
איישנין שמה תיבקע כרסו
ויצאו בו מיני לחוח וכו'
היה י' ידול. רש"י פירמי